

ég alatt, ahol a megfagyott havon élőhus zsákmány szerzésére indult or-
dasok üvöltének. Ti nem ismeritek az itteni éhséget, ami a fullasztó me-
legben marcangolja a holtrafáradt, nyomoruságtól és mocsárláztól el-
csigázott testeket, melyek elnyulnak a kapuk előtt az árnyékban és ép'
hogy lelküket ki nem adják e belehelhetetlen légben, e forró csendben a
csodálatosan szép, szűztiszta azuros ég alatt." — Ebből az idézetből is
kiderül, mily megelevenítő az ereje Arconada prózájának s mily éles az
ellentét Spanyolország csodás világa és a között a rettenetes nyomoru-
ság között, ami ezen az elhanyagolt földön uralkodik. A földön, amit a
feudális nagybirtokosok zsugorisága tett tönkre s amelynek vad meddő-
ségét a zord közviszonyok okozták. És e hatalmas, mezei nyulaknak ki-
szolgáltatott területek mellett a nélkülözésektől elhal egy nemzet! Ez az
a képtelennek tetsző igazság, melyre Arconada regénye rávilágít és amit a
szerző darabos, rekedt epikai változatokban megénekel. — Mi történik
a könyvben? A cselekmény a legegyszerűbb. Egy reggel a parasztok ösz-
szeadják kevéske szerszámaikat s néhány jószágukat és megássák a par-
lagon heverő földeken keresztül az első barázdákat s megalkotják a pri-
mitív próba-szövetkezetüket. A dolgok azonban nem mennek olyan sim-
mán, mint ahogy azt az estramadurai parasztok elképzelik. A birtokosok
védekeznek s a szegény falun ismét a kétségbeesés és a nyomor lesz ur-
rá. S bár a regény lehangoló képekkel zárul, érezhető, hogy ez az a lehan-
goltság, amely a cselekvő energiát szüli. (f)

LUKÁCS IMRE VERSEI. Ezt a fiatalembert munkássorsa ösztökélte
versírásra. A „Rab költő” már második kötete és egyben fejlődésé-
nek újabb állomása is. Programszerű világnézet helyett itt már inkább
élményanyaggal dolgozik, amely helyenként lirává mélyül. A kötet címe
előre jelzi, amivel a lapokon belül találkozunk: a fogságot. Lukács fo-
golyként is élt és egy-két hangulatos verse arra vall, hogy érzelmi vilá-
gát ma már meg is tudja fogalmazni, tehát joga van ahhoz, hogy egy
kis figyelmet kérjen a maga számára. Önéletrajzát nyolc sorban mondja
el és emiatt igazán nem lehet szerénytelenséggel vádolni, bár e nyolc
sor szerénységét a vers egysoros címe lerontja: „Lukács Imre nyolc
sorban.” Erre az egy sorra kifakad az ember: ez mégis csak sok! Eb-
ben annyi tolakodás van, annyi exhibicionizmus, ami méltatlan valaki
olyanhoz, aki annyi egyszerűséggel tudja elmondani: „...azt hitte, mér-
nök lesz belőle. Szabómunkás lett. Hát tévedett.” A címhez csak a vers
utolsó sora illik stílusban, amikor megállapítja magáról, hogy: „Szava
feszít, mint vasasok vésője és suhint, mint a béres ostora!”

Ezek a költőietlen (vagy költői?) kilengések is arra mutatnak, hogy
Lukács Imre még most sem találta meg azt a hangot, amely való egyé-
niségét jelezné, helyesebben, ami már bizonyosságát adná annak, hogy
egyéni költővel állunk szemben. Ez a hiánylás nem arra utal, mintha
Lukács legalábbis más hangján szólalna meg. De még nem jelent eredeti-
séget az, ha egy versornak nem más a szülőapja. Mindenesetre né-
hány verse azzal a reménnyel biztat, hogy Lukács Imre fejlődése *tovább*
halad és ha a jövőben nem is hangsúlyozza ki ő maga, hogy költő, ezt
magunknak is módunk lesz róla megállapítani, u.

MAGYAR KÖNYV JAPÁNRAÓL. *Lajtha Edgár* könyve: „Japán tegnap,
ma és holnap” eleven stílusú, színesen és ügyesen megírt könyv.
Lelkesen ír L. a japán szervező erőről, a *ragyogó* mondain külsőségeke-
ről, a japán ucca képéről, az ősi japán erkölcs fennmaradásáról a tech-
nika benyomulása ellenére is. A japán élet számos részletét kapjuk, a
kimonótervezéstől a fürdésig, a táncművészettől a madzsuriai kalandig.